

Beatrix

Op Facebook verschijnen dagelijks archaïsche foto's van oud-Lisse. Oubollig, maar zeer gewaardeerd. Oudmodische verhalen worden nog niet gepost. Vandaag zo'n mare; waargebeurd.

In 1999 werd de Keukenhof geopend door koningin Beatrix. Mijn eega – hij zat in de gemeenteraad – en ik waren aanwezig. In het paviljoen zat ik naast een praatgrage man; coauteur van het boek 'Zeg het met bloemen' uit Stede Broec. Zijn vrouw was een cougar. Hij had last van misofonie, myopie, somnambulisme en werkte pro Deo in het bejaardentehuis. Iedere zaterdag belegde hij daar broodjes met een plakje edammer. De plakjes Edammer kaas werden consciëntieus gesneden door een onappetijtelijke vrouw. Ik vroeg hem: "Zou u alstublieft ...?" Maar een didgeridoo liet mij niet uitpraten. De plechtstatige koningin Beatrix kwam, opende en vertrok.

De toenmalige wethouder Openbare Werken en ik stortten ons op de haring en jenever; de haringen voor ons beiden en het gedistilleerde drankje voor de wethouder. Bij tijd en wijle vulde ik de victualiën aan. Wij hadden reuzelol aan onze statafel. De kakofonie in de zaal stopte. De rentree van de gesoigneerde Beatrix. Het biedermeier boeket (biedermeierboeket) van de vorstin werd door een bodyguard tussen de lege glaasjes en haringresidu's gelegd.

Ik dacht: ze komt naar ons toe. Ik zei: "O nee, ze gaat handen geven, maar hopelijk niet aan ons." We stonken een uur in de wind. "Zal ik de naam van een andere wethouder gebruiken?", stelde de wethouder nog voor. We schudden de koninklijke hand en openen onze mond minimaal, maar mijn man, die inmiddels naast mij stond, zei beleefd, vriendelijk en volmondig: "Dag mevrouw." Het gezicht van Beatrix betrok lichtelijk. Hoeveel haringen met ui had hij gedegusteerd? Gelukkig werden we niet in de boeien geslagen wegens *foetor ex ore* ten overstaan van een koninklijk persoon.

Jaren later, weekendje chillaxen in Lage Vuursche. De koningin-moeder woont daar inmiddels in kasteel Drakensteyn. Mijn man en ik lopen rond haar majestatische landgoed. Een wowmoment. Opeens bekruipt mij een angstgevoel. Beatrix heeft, volgens zeggen, een ijzersterk geheugen. Stel dat ze ons ziet, haar geheugen activeert, en ons herkent als 'de bekkenstinkers' uit Lisse. Ik denk dat ze vriendelijk zal lachen en wuiven.